

Den kärlek som förvandlar oss, Joh 14:15-21

Dagens tema handlar om Den Helige Andes utgjutande och detta har en framträdande roll i dagens evangelietext genom löftet om bland annat en hjälpare. Men detta löfte är bara ett av textens 3 budskap; 2) en beskrivning av skillnaden mellan de troende och världen; 3) en uppmaning till att vi ska hålla Jesus bud. *Bud, Beskrivning och Löfte.*

Men innan vi går vidare med dessa kärnbudskap så låt oss titta lite på var i Jesus och lärjungarnas liv vi befinner oss.

Johannes evangeliet kan grovt delas upp i två delar, ett där Jesus vänder sig till alla med budskapet om frälsning och ett där han vänder sig till lärjungaskaran med undervisning. Idag befinner vi oss i den andra delens avskedstal, och det är till nervösa lärjungar som Jesus vänder sig. Han har precis än en gång berättat för lärjungarna att han ska lämna dem och det börjar gå upp för dem att det verkligen är på väg att hända. Samtidigt har han lovat dem att de ska få komma efter, ett löfte som inte helt lyckas trösta dem. Ständigt skeptiske Tomas frågar "Herre vi vet inte var du går. Hur kan vi då känna vägen?". Filippos i sin tur får i all uppståndelse lite av ett hjärnsläpp och ber Jesus att han åtminstone ska visa dem Fadern, detta precis efter att Jesus återigen har försökt att förklara att han och Fadern är ett.

Dagens text är alltså riktad till en hop nedslagna och förvirrade lärjungar vars älskade mästare håller på att ta avsked. Jesus skulle lämna dem och kvar hade de, ja kanske Petrus, samme Petrus som bara några verser sedan fått höra att han skulle förneka Jesus.

I ljuset av detta sammanhang är det tydligt att dagens text är en tröst. Ni ska inte bli lämnade ensamma, jag sänder er en hjälpare, det kommer att vara tufft för er och världen kommer inte att förstå er men om ni bara håller mina bud kommer jag att vara hos er och ni hos mig och Fadern.

Bud

Det som ramar in hela texten är faktiskt inte löftet utan två uppmaningar om att vi ska hålla Jesus bud. V 15 och V 21. Den kortare av de två, vers femton "Om ni älskar mig kommer ni att hålla mitt bud", skulle kunna uppfattas som väldigt skarp om det hade varit ett villkor i meningen. Att vi endast kunde älska Jesus om vi efterlever hans bud. Att vi måste sträva efter att hålla hans bud skulle då vara poängen och budskapet. Men nu handlar det om en mening som bara beskriver hur läget är. Om vi älskar Jesus så kommer vi också att hålla hans bud. Det vi bör sträva efter blir då att älska Jesus, inte att hålla några bud.

Detta blir än mer logiskt om vi bläddrar bak ett kapitel till 14:34. Och när Jesus blir frågad om vilket som är det viktigaste budet svarar han i Mark 12:30-31 att Älska Herren din Gud och din nästa. Det är kärleken som är det övergripande budet

Vilken betydelse får då detta för oss i dag. Vi strävar ju ofta efter att komma närmare Jesus, att få vår tro mer levande att kunna älska honom djupare. För att lyckas med detta försöker i alla fall jag ofta att vad man traditionellt skulle kalla att helga livet. Att leva bättre, synda mindre att få en starkare tro.

Detta inre själsskådande ligger också i vårt frikyrkliga arv. Och för er som känner till Luthers väg från Munk till reformator vet vi att han mer än de flesta gick in i en otroligt djupt självrannsakelse. Nu kan ett perspektiv på den egna efterföljelsen ha ett stort värde, inte minst i den situation som vår svenska frikyrkliga väckelse växte fram för att utmana en kyrka som blivit allt för liberaliserad. Men det finns ett avgörande fel i detta perspektiv so mjag snart ska återkomma till. Men först låt oss titta på andra änden av vår text.

Om vi tittar på andra änden av texten så ser vi hur Jesus också där ingjuter vikten av att följa hans bud. I denna vers förekommer ordet älska fyra gånger och det är ingen slump. Kärleken är så oerhörd central i vår kristna tro. Varför skapade Gud världen, varför lämnade han den inte bara när vi gjorde uppror och började om någon annanstans, hur kunde han bli människa och dö för vår skull och hur ska vi trots vår syndiga natur kunna vara honom trofast?

Svaret är kärlek, eller kärlek stavad med tre bokstäver NÅD. Men åter till den inre helgelsen. Vad är det stora felet, jo vad är kärlekens innersta väsen. Att skärskåda sitt inre? Nej det är att rikta sin blick mot en annan, ett annat DU. Att lyfta upp sin blick och uppmärksamhet mot en Annan, Jesus främst men också andra människor.

Vad hände i syndafallet? Jo människan valde sig själv som Gud, att hon plötsligt befann sig naken är en lysande bild på vad som händer. Istället för att ha blicken lyft mot Gud vänder hon den mot sig själv och inser att hon är naken. Istället för att möta Gud som kommer gående i den svala kvällsvinden så gömmer de sig. Och för Luthers del, visst gjorde han samma erfarenhet, det var omöjligt att inom den egna trasiga själen sig finna en ren kärlek för Gud, Istället vände han blicken mot Jesus och bländades av hans kärlek och nåd.

Det paradoxala är att Jesus både är källan och målet för vår kärlek. Jesus kan ge oss kärlek, han gör det genom att påminna om det offer som han gjort men också genom den otroliga kärlek som han ger oss i vart möte vi har med honom. Och jag är övertygad om att om vi lever i den källa som Jesus kärlek utgör så kommer även vår egen kärlek, då såväl för honom som för vår nästa, att växa.

Kärlekens princip, att lyfta blicken från sig själv och fästa den på någon annan blir i Jesus undervisning på detta sätt både medlet för, och uppfyllelsen av, hans bud.

Beskrivning

Jesus lyfter fram fyra saker som skiljer världen från de troende;

Världen kan inte men de troende kan;

- Se Anden, känna Anden, ta emot Anden
- Se Jesus

Att världen inte kan se Jesus kan vi läsa i vers 19 och att de inte kan se känna eller ta emot anden läser vi i vers 17. Detta pekar, som så mycket annat i Johannes, tillbaka till evangeliets inledning, dess kända prolog. Låt oss läsa det första kapitlets nionde, tionde och elfte vers. Jag tror att detta åter igen är en frukt av att människan inte kan slita blicken från sig själv och verkligen se Jesus. Det som skymmer korset är ett enda stort självporträtt. Det *var* och inte

sällan är de egna förväntningarna som styr vår uppfattning om vad eller vem Jesus kan vara. Att Ordet, Gud själv, skulle komma som en snickarson, ödmjuka sig till att tvätta lärjungarnas fötter och framförallt dö en skamfylld död på ett träkors. Att de som inte tror har svårt att förstå vad vi menar har förvandlat våra liv är inget konstigt.

Att kunna ta världens frågor och skepticism på djupaste allvar utan att låta det riva hål i vår egen tro är den balansgång vi är kallade att gå. För att denna väg ska vara möjlig är det nödvändigt att vi håller det bud som Jesus alltså kallar oss till, kärlekens bud. Att kunna älska vår nästa för vad den *är*, en gudsavbild, och inte för vad den *gör*, är inte lätt men det är vår kallelse. Till vår hjälp har vi den ständiga påminnelsen att det precis detta som Jesus har gjort för oss.

Det finns en djup skillnad mellan oss som tror och de som inte tror. Men det finns desto mer som binder oss samman. Vi som tror har ett löfte om att både kunna se Jesus och Anden och har där en möjlighet att få kraft till att kunna ge vidare av den kärlek som vi därför lever i och genom.

Löftet

Det är här löftet kommer in, löftet om dels en hjälpare och dels att vi ska se Jesus och älskas av honom och Fadern. Det är inga pjåkiga löften. Det grekiska ordet för Anden betyder både tröstare och försvarare varför Hjälparen är ett bra ord som rymmer både dessa meningar. Det som lyfts fram här som karaktäristiskt för Anden är att Anden finns för att hjälpa oss och att han finns inom oss.

Detta ger också en tankeställare i det helgelsearbete som riskerar att bli allt för egocentriskt. Här finns inga villkor, Anden tycks vara villig att flytta in i också den mest trasiga själ. Att upptäcka denna närvaro istället för att själv försöka skapa sin egen helighet är en fantastisk möjlighet som Gud ger oss. När vi upptäcker Andens närvaro och lever med honom så blir vi förändrade. Då kan ett inre renoveringsprojekt verkligen lyckas och inte bli ännu en Timelltragedi där vi tror att vi kan själva.

Vad jag vill säga är inte att det kvittar hur vi lever eftersom det är Jesus som frälsar oss och eftersom den Helige Ande ändå finns inom oss. Nej, men det är bara genom Jesus och Den Helige Andes hjälp och kärlek som vi kan få och ha ett nytt liv. Där kan vi få kraft att leva ett annorlunda liv. När vi söker inom oss, för att finna kraft till förändring eller för att finna något gott som kan ligga till grund för vår helgelse så gör vi det förgäves. Vi vet att människan är fallen och att det som djupast finns i oss inte är något annat än den synd som slitigt oss bort från Gud. Om vårt inre får symboliseras av den här persikan så kan vi se vad som händer och låta Jeremia med ord översätta bilden. Jeremia 17:9 "Hjärtat är bedrägligast av allt, det är oförbätterligt – vem kan förstå det." Sök inte inom dig själv för att bli en bättre kristen, fäst dina ögon på Jesus och lev med Den Helige Ande så kan vi bli som blomman istället för persikan. Blomman har en jordig och eländig rot, men när den riktar sig mot solen kan det mest fantastiska växa upp, inte så att roten försvinner men i kraft av solens energi förändras den. Om vi kunde bli som blommorna som växer sig helt krokiga bara för att komma in i solens sken, om vi på det sättet kan söka Jesus, då kommer också vi att bli förvandlade.

Men för denna förvandling krävs också något av oss, vi känner alla till Joh 3:16, men till denna vers tros jag också att det behövs ett "ty så älskade människan Gud att hon gav honom av sin tid". Detta är den gåva som vi har att ge, det enda som inte Gud egentligen redan äger.

Jag önskar att jag hade en sådan där Hus Alf som Harry Potter har i någon av sina filmer. En liten söt alf som är med en hela tiden för att hjälpa till. En sådan skulle jag vilja ha som varje morgon kunde ropa detta "GE GUD AV DIN TID"! Eller varför inte en väckarklocka i Skalmans utformning men med tid för Gud istället för tupplurar.

Jag kan intyga att det är fullt möjligt att läsa och jobba som pastor och samtidigt lida av ett underskott på tid med Gud. Det är en avgörande skillnad mellan att tala om, läsa om och tänka på Gud mot att tala *med* Gud. Vi kan gå i kyrkan varje söndag, sjunga med i lovsången och ändå inte ta tid för Gud.

Jesus visste detta och därför vänder han sig till lärjungarna som snart skulle vara ensamma med denna uppmaning. Han visste att tre år i Jesus lärjungsskola inte var någon garanti för en fast tro. En av de tolv skulle förråda honom, en annan förneka honom och resten fly. Det krävs något inre, en förvandling som korresponderar med orden som man uttrycker.

"Älskar du mig" har kanske någon frågat sin trötta man eller fru någon gång och fått svaret "Ja, ja". Jag vet inte men oftast känns ett sådant svar ganska otillfredsställande. Låt inte dina ord bli tomma ord eller med Paulus bild en skällande cymbal. Ord är mer än det som hörs, Petrus fick uppleva detta när han efter sin förnekelse tre gånger frågades av Jesus, "Älskar du mig?" Petrus fick göra upp med sitt inre, för att rädda sig själv hade han förnekat Jesus, här fick han åter fästa blicken på Jesus och förneka sin egen mänskliga egoism och synd.

Jesus ställer samma fråga till dig och mig. Älskar du mig?

Denna kärlek är så central, det är främst den som skiljer mellan den som tror och den som inte tror. Judas – inte Judas Iskariot - frågar Jesus varför inte världen kan se Jesus? Jesus svarar i kapitlets 23 vers... Åter är det kärleken som skiljer. Den stora skillnaden mellan de som tror och de som inte tror är inte något intellektuellt antagande om en Gudomlig existens. Enn sådan intellektualiserad syn på tron är helt främmande för Nya Testamentets värd. Det som skiljer är om en människa älskar eller inte älskar Jesus. Då är det också ganska givet att man praktiskt taget kan tälta i kyrkan eller läsa år efter år på ett pastorsinstitut utan att egentligen tro. Det är inte det som gör oss till kristna. Men om vi fäster våra ögon på Jesus och lever med den Helige Ande som en naturlig del av livet, så kan vi ge honom av vår tid när vi städar kyrkan, bakar bullar till fiket eller frågar grannen hur han mår.

Låt oss lyfta våra blickar mot korset och fästa ögonen på Jesus, då kan vår kärlek till Jesus verkligen växa och så också vår kärlek till andra människor.

Vägen till en levande tro går från Jesus till oss, men vi måste ge honom tid att med Andens kraft förvandla den trasighet som min syndiga själ bär.